

Sygn. akt: OSD 7/12

POSTANOWIENIE
Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDACTED]

z dnia 14.03.2012 r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDACTED]
składzie :

Przewodniczący: r. pr. Maria Kohlberger-Wierzbowska
Sędziowie: r. pr. Anna Michnicka-Dziewurska
r. pr. Rafał Kania

Protokolant: apl. radc. Katarzyna Kałuża

Przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego: r. pr. Małgorzaty Karaś
przeciwko radcy prawnemu [REDACTED]
ze skargi [REDACTED]

po rozpoznaniu w dniu 14.03.2012 r. zażalenia z dnia 11.02.2012 r. od postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 23.01.2012 r.

Sąd postanowił:

- 1) uchylić postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 23.01.2012r., sygn. akt RD [REDACTED] i przekazać Rzecznikowi Dyscyplinarnemu sprawę do ponownego rozpoznania,
- 2) kosztami postępowania zażaleniowego obciążyć OIRP w [REDACTED] na zasadzie art. 70(6) ust.2 Ustawy o radcach prawnych.

[Handwritten signature]

[Handwritten signature]

[Handwritten signature]

Na skutek skargi [REDAKTOWANO] na czynności radcy prawnego [REDAKTOWANO] Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w [REDAKTOWANO] wszczął dochodzenie przeciwko [REDAKTOWANO] zarzucając jej popełnienie czynu z art.64 ust.1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych w zw. z art.27 ust.6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, polegającego na tym, że przez okres od września 2010r do maja 2011r, prowadząc w ramach Kancelarii prawnej windykację należności, nękała skarżącą telefonami z przekroczeniem granic rzeczowej potrzeby. Postanowieniem z dnia 23 stycznia 2012r sygn. akt RD [REDAKTOWANO] Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego umorzył dochodzenie w oparciu o art.17 § 1 pkt 3 kpk i na podstawie art.18 2 k.p.k. w związku z art.74¹ ustawy o radcach prawnych i art.66 ustawy o radcach prawnych przekazał sprawę Dziekanowi OIRP celem udzielenia ostrzeżenia. W uzasadnieniu postanowienia Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wskazał, że zarzucany obwinionej czyn (w postaci uporczywego nękania telefonami przez pracowników Kancelarii Prawnej) istotnie miał miejsce, jednak z uwagi na fakt, że po wniesieniu skargi telefony ustały a radcy prawnemu zarzucić można jedynie brak należytego nadzoru nad pracownikami Kancelarii, czyn radcy prawnego charakteryzuje się znikomą szkodliwością społeczną czynu. Postanowienie to pokrzywdzona zażaliła, zarzucając, iż celowego i świadomego postępowanie radcy prawnego w stosunku do skarżącej przez tak długi czas nie można uznać za czyn, który cechuje się znikomą społeczną szkodliwością, bowiem narusza godność zawodu radcy prawnego, ośmiesza ten zawód i powoduje utratę zaufania do zawodu przez obywateli.

Na posiedzeniu w dniu 14.03. 2012r Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego podał, że znikomą szkodliwość społeczną czynu wywodzi z tego, że już samo postępowanie przed Rzecznikiem powinno odnieść oczekiwany skutek w postaci większego nadzoru obwinionej nad pracownikami Kancelarii i z tego względu uważa, że zachodzi przesłanka umorzenia przewidziana w art.17 § 1 pkt 3 k.p.k.

Rozpoznając zażalenie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:
Stwierdzając znikomy stopień społecznej szkodliwości czynu, organ procesowy przyjmuje na siebie obowiązek wskazania przyczyn i przekonywującego uzasadnienia powodów decydujących o zasadności umorzenia wszczętego postępowania, a warunku tego zaskarżone postanowienie nie spełnia. Co do zasady, podstawowymi dla określenia stopnia społecznej szkodliwości są: rodzaj i charakter naruszonego przez obwinionego dobra chronionego prawem, rozmiar wyrządzonej i grożącej szkody oraz zamiar i motywacja sprawcy. Bez

53

znaczenia jest natomiast fakt zaprzestania czynu po wniesieniu skargi. Na ocenę znikomej społecznej szkodliwości nie ma także wpływu przekonanie, że już samo postępowanie przed Rzecznikiem może czy powinno odnieść oczekiwany skutek zapobiegający w przyszłości występowania czynu objętego postępowaniem dyscyplinarnym. Zaskarżone postanowienie w istocie nie wskazało więc istnienia przyczyn powodujących uznanie znikomego stopnia społecznej szkodliwości czynu, a tym samym nie wykazało spełnienia przesłanki umorzenia z art.17 § 1 pkt 3 k.p.k.

Niezależnie od powyższego, w ocenie OSD zaskarżone postanowienie jest wadliwe pod względem formalnoprawnym. Podane w nim podstawy prawne do przekazania po umorzeniu dochodzenia sprawy Dziekanowi OIRP celem udzielenia ostrzeżenia nie są trafne. Art. 66 ust.1 ustawy o radcach prawnych nie stanowi podstawy do przekazania przez Rzecznika po umorzeniu dochodzenia sprawy Dziekanowi OIRP, lecz stanowi wyłącznie odrębną podstawę prawną uprawniającą dziekanów okręgowych izb radców prawnych do ostrzeżenia radcy prawnego. Postępowanie przed dziekanem nie jest postępowaniem dyscyplinarnym (do którego z mocy art.74 1 ustawy o radcach prawnych stosuje się odpowiednio przepisy k.p.k.).

Chybione jest też powołanie art.18 § 2 k.p.k. za podstawę prawną przekazania sprawy Dziekanowi OIRP po jej umorzeniu. Przepis art.18 § 2 nie ma i nie może mieć odpowiedniego zastosowania w postępowaniu dyscyplinarnym. Treść tego przepisu wskazuje, że dotyczy on sytuacji, gdy czyn będący przedmiotem postępowania karnego stanowi **jednocześnie** przewinienie dyscyplinarne. Zatem, umarzając postępowanie, zwłaszcza z uwagi na znikomą szkodliwość, w zależności od stadium procesu, w jakim podjęto decyzję eliminującą postępowanie karne, sąd lub prokurator przekazuje sprawę organowi właściwemu do prowadzenia postępowania dyscyplinarnego. Dziekani okręgowych izb radców prawnych organami tymi nie są. Art.18 § 2 k.p.k jest zatem dla postępowań dyscyplinarnych bezprzedmiotowy i jako taki nie ma odpowiedniego zastosowania do tych postępowań i nie może stanowić podstawy prawnej przekazania sprawy po umorzeniu.

Z powyższych względów Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę Rzecznikowi Dyscyplinarnemu do ponownego rozpoznania.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 70⁶ ust.1 i 2 ustawy o radcach prawnych i w oparciu o spis kosztów znajdujący się w aktach sprawy

Na nin. postanowienie zażalenie nie służy.

